

Et Mindretal (Bing, Bjerre, Harald Jensen og Korsgaard) kan ikke slutte sig til det foreliggende Lovforslag, hverken i dettes oprindelige Skikkelse eller i den Form, som Flertallet foreslaar at give det.

Nærværende Mindretal skal i saa Henseende bemærke følgende:

Bed en Toldlov som ved enhver Skatte- lov bør man ved Undersøgelsen af dens Retfærdighed overfor Skatteyderne tage til Udgangspunkt det Spørgsmaal: Hvorledes vil Byrden faktisk fordele sig paa Skatteyderne. Theorier om, at man ved Afholdenhed fra de skattebelagte Varer, kan „frigøre sig for Skatten“, er til dette Spørgsmaals Besvarelse uden Værd; hvad det herved alene kommer an paa, er det: om det kan antages, at den Fordyrelse af Varerne, som hidrører fra Skattepaalæget, vil bevirke, at Folk afholde sig fra Forbrug af de paagældende Varer, eller om det maa antages, at Borgerne ville fortsætte med Forbruget af Varerne, uanset den paalagte Skat. Kommer man til det sidst anførte Resultat, er det kun en Trøst paa Papiret, at Folk kan frigøre sig for Skatten.

Anlægge vi denne Betragtning paa den nye Skat — 10 Kr. pr. Tønde bajerff Öl — da føle vi os forviskede om, at den ved Skattepaalæget fremkomne Fordyrelse ikke vil indskrænke det nuværende Forbrug af bajerff Öl. Denne Antagelse fremsætte vi med saa meget større Sikkerhed, som vi se, at bægge de Mindretal (Bjørnbak m. fl. og Dinesen m. fl.), der bifalde Forslaget, tænkte at finde Midler til sociale Opgavers Fremme, bl. a. og særlig en Alverdensforsørgelse, gennem den Indtægt, som Skatten kan ventes at ville bringe ud over de 5 Millioner Kroner, som foreslaas opbrugte straks til partiel Revision af Toldloven.

Naar man saaledes fra alle Sider, om end i noget forskillig Grad, forudsætter et fremtidig usorandret eller stigende Forbrug, uanset den store Skattefordyrelse af bajerff Öl, da mister Tanken om, at man kan „frigøre sig for Skatten“, al praktisk Interesse

for Bedømmelsen af, hvorledes Skatten vil tynge paa Befolkningen.

Idet vi saaledes, under almindelig Tilslutning, kunne se bort fra Forestillingen om, at de ubemidlede Klasser, som har det største Forbrug, ville undbræge sig Skatten ved at ophøre med Udbrikning, staa vi ved Spørgsmaalet om det hensigtsmæssige og retfærdige i at lægge Skatten om fra en almindelig Forbrugsartikel til en anden.

Efter det oprindelige Forslag skulde hele det ved Skatten indbundne Beløb — anslaaet, efter vor Mening meget lavt, til 5½ à 6 Mill. Kr. — anvendes til Medsættelse af Sukkertolden. I Tilslutning til den ved 1ste Behandling af Forslaget fremsatte Kritik kan Mindretallet ikke finde, at der ved Overførelsen af det meste af Sukkertolden til en høj Skat vises vore ubemidlede Medborgere andet Hensyn end det at forsøge deres Skattebyrde til Fordel for de bedre stillede Medlemmer af Samsundet, men en Hensyntagen af den Art kan ikke siges at imødetomme Tidens Fordring om at lette de ubemidlede og fattige Kampen for Tilværelsen og hører ikke til de Formaal, som en demokratisk Repræsentation bør sætte sine Kræfter ind paa.

Foruden det her anthuede Formaal havde den foreslaede Omlægning af Sukkertold til Skat et andet Hovedsjemed: nemlig at der ved Toldlettelse paa Sukker „aabnes Udgang til Tilvirkning og Udførsel af konserverede Havesager i stort Maal og saaledes vindes en til Dels ny og bethydningsfuld Erhvervsgræn for Landbruget, særlig det mindre.“

Det glæder nærværende Mindretal at se, at Forslagsstillerne og deres Meningsfæller i Udvalget — Boffen og Dinesen med deres respektive Partifæller — have erkendt, at dette andet Hovedsjemed i væsentlig Grad kan opnaas uden Indførelse af en høj Skat. Thi naar der, som foreslaet af Flertallet ved Udførsel af Frugter og andre Havesager, som ere konserverede i Sukker, skal tilstaaes en Godtgørelse for Tolden af det ved Skattningen anvendte